

Thấm thoát Bình An đã được ba tháng, nhìn con bé càng lớn càng giống Hoài Tâm. Nhắc mới nhớ không biết bây giờ cuộc sống của anh ta và cuộc tình với cô Mộng Cẩm ra sao cả hai có thật sự hạnh phúc hay đã tan rã từ lâu. Cho dù thế nào cũng không còn liên quan gì đến tôi nữa, giờ đây trong lòng tôi không còn oán hận anh ta nữa, lẽ ra tôi phải cảm ơn Hoài Tâm ngày ấy đã cho tôi biết bộ mặt của anh ta từ sớm để bây giờ tôi mới may mắn gặp được Thành Trung một người đàn ông ấm áp đủ yêu thương, bao dung hai mẹ con hơn cả những gì tôi nghĩ. Thời gian qua tôi luôn dần vật bản thân mình, tôi biết gia đình anh không chấp nhận tôi, đôi lần tôi đã có ý định ngừng lại nhưng khi nghĩ đến anh Trung vì tôi mà ra sức bảo vệ tình yêu trước mặt ba mẹ anh ấy càng làm cho trái tim tôi lại không nở, có phải tôi ích kỷ lắm không. Anh Trung nói đúng trong tình yêu không nhất thiết phải suôn sẻ thì mới được hạnh phúc đôi khi cũng vấp phải rào cản định kiến từ gia đình quan trọng là sau tất cả chúng tôi vẫn cùng nắm tay nhau.

Hôm nay lại đến định kỳ Bình An phải tiêm ngừa vắc xin, mỗi lần như thế con bé đều bị hành đến sốt, làm mẹ chúng kiến con mình bị như thế tôi rất nóng ruột nhưng biết làm sao hơn vì đó là phản ứng thông thường do thuốc gây ra. Hai tháng qua mỗi lần đi khám anh Trung đều chở hai mẹ con tôi đi không những thế anh còn nhờ bác sĩ lập cho anh một cái app riêng để theo dõi sức khỏe mỗi ngày của con. Hôm nay cũng không ngoại lệ, chính anh là người nhắc nhở tôi đến ngày tiêm ngừa của con không những thế còn muốn đích thân đưa hai mẹ con đi. Tôi cảm thấy mình và Bình An thật là may mắn và hạnh phúc khi được một người đàn ông tâm lý như Thành Trung yêu thương

Trong lúc tôi chuẩn bị quần áo cho con thì anh Trung vẫn đang ngồi làm việc với chiếc máy laptop ở phòng bên, tính anh là vậy dù có bận gì thì cũng không quên công việc ở nhà hàng, vừa xong xuôi thì anh bước vào.

- Hai mẹ con đã xong chưa?

Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh cười nói.

- Dạ xong rồi ba ơi, ba bế bé giùm em để em chuẩn bị tã với sữa đem theo cho con.

Nói rồi tôi đứng dậy, từ phía sau nhìn cách anh Trung hôn cưng nựng Bình An chẳng khác nào một đứa con ruột bất giác tôi ấm lòng mà mỉm cười trong hạnh phúc.

- Em xong rồi, mình đi thôi anh.

□□□□

Nằm một mình ở trong phòng mấy hôm liền không người nói chuyện, con trai cũng ít khi về nhà, ông Thành thì sáng ra đã đến công ty còn Hải Yến thì cũng không thấy cô liên lạc tới lui thường xuyên như trước, cảm thấy buồn bực bà Phượng liền đi xuống nhà tìm chị Lan giúp việc.

Mở cửa ra bà Phượng đã thấy người giúp việc lau sàn nên lên tiếng

- Chị đang lau nhà hả? Tôi định xuống dưới tìm chị đây

Đang lom khom thì nghe tiếng bà chủ chị giúp việc liền quay người lại.

- Dạ tôi đang lau nhà mà bà chủ tìm tôi có việc gì không?

- Thì tôi tính xuống nhà kiểm tra chị nói chuyện chơi đó mà chứ một mình nằm trong phòng hoài cũng buồn.

Nghe vậy chị Lan liền thắc mắc.

- Sao bà chủ không gọi cô Hải Yến đi shopping cho khuây khỏa thoải mái đầu óc. Mà nhắc mới nhớ mấy hôm nay tôi cũng không thấy cô ấy sang đây chơi thường như lúc trước nữa.

Bà Phượng gương mặt buồn bã thở dài nói.

- Chắc là nó còn buồn vì bị thằng Trung từ chối tình cảm, thật tình tôi khổ với cái thằng con trai này quá. Con bé Hải Yến vừa xinh đẹp ngoan hiền lại còn hết lòng yêu nó hai bên gia đình cũng thân thiết nữa mà không chịu người ta, một mực cãi cha cãi mẹ để yêu cái con nhỏ làm tiền lý lịch không rõ ràng. Con với cái tôi làm tôi mệt mỏi, đau đầu quá chị Lan ơi

- Bà chủ cũng đừng có buồn, tôi nghĩ một ngày nào đó cậu Trung nhận ra cô gái đó không tốt thế nào cậu ấy cũng sẽ rời bỏ cô ta mà thôi.

"reng...reng...reng"

Tiếng chuông điện thoại dưới nhà đang reo, bà Phượng nói.

- Chị xuống dưới nghe điện thoại coi ai gọi tới.

- Dạ, để tôi xuống liền nhưng tôi làm chưa xong nước còn trơn bà chủ đi nhớ cẩn thận nghe.

- Ừm tôi biết rồi chị đi nghe điện thoại đi.

Nói rồi chị Lan liền lật đật chạy trở xuống dưới nhà.

- Dạ, alo nhà bà Thúy Phượng xin nghe....dạ tôi biết rồi để tôi nhắn lại với bà chủ.

"Aaaaaa"

Tắt máy điện thoại định trở lên lầu làm cho xong công việc còn dở chợt nghe thấy tiếng la thất thanh của bà Phượng, vội vàng chạy lại chị Lan bàng hoàng hốt hoảng khi nhìn thấy bà chủ đang nằm bất động ngay dưới chân cầu thang.

- Bà chủ ơi, bà có sao không? Tỉnh lại đi bà chủ đừng có làm tôi sợ mà bà chủ..bà chủ ơi...

Gọi mãi mà không thấy bà Phượng có phản ứng, sợ hãi lại càng thêm bối rối hai tay chị Lan run rẩy không biết phải làm gì bất giác trong đầu liền nghĩ tới Thành Trung nên thốt lên.

- Phải rồi, cậu Trung...

Dứt lời chị Lan tiến lại cầm lấy điện thoại vẻ mặt lo lắng sợ hãi gọi ngay cho Thành Trung.

Ngồi chờ bên ngoài này giờ thì cũng đến lượt Bình An vào tiêm ngừa, nghe bác sĩ nói mũi vắc xin hôm nay sẽ bị hành mà lòng tôi lo lắng.

"ngoa..ngoa...."

Tiếng khóc nức của con gái khi chiếc kim tiêm đưa vào cái đùi bé xíu làm tôi nóng hết cả ruột gan. Nhưng trộm vía con không như những em bé khác, khóc xong là tươi liền trở

lại. Tiêm xong tôi bế con ra ngoài ngồi chờ, vừa bước ra ba Trung liền hỏi thăm.

- Mũi này có hành không em? Con có khóc không em?

Anh Trung là như vậy, lần nào cũng lo lắng sợ con bị đau bị hành đủ kiểu nhiều khi tôi là mẹ đứt ruột để ra còn không chu đáo bằng anh ấy nữa. Tôi mỉm cười nói.

- Dạ bác sĩ nói mũi này sẽ bị hành nhưng bác có hướng dẫn em cách theo dõi cũng như chăm sóc con tại nhà, anh đừng lo lắng. Còn nữa vừa rồi mới đưa mũi kim tiêm vào thì bà ấy khóc ré lên xong rồi nín liền.

- Ừm vậy em ở nhà chú ý đến con có gì thì gọi liền cho anh, biết chưa.

Nhìn cách anh Trung chu đáo dặn dò, lo lắng cho con mà lòng tôi ấm áp vô cùng, chưa bao giờ tôi cảm thấy sự lựa chọn của mình đúng đắn đến vậy. Ngay lúc này tôi rất muốn nói với anh "Cảm ơn anh vì đã quá tử tế với mẹ con em". Nhìn anh tôi nhẹ giọng.

- Dạ em biết rồi.

Hai mươi phút đồng hồ trôi qua, tôi và anh Trung vẫn đang ngồi đợi cho đủ 30 phút rồi mới về trong khi có người chưa đủ thời gian thì đã ẵm con về trước, sợ anh Trung bận công việc tôi cũng có kêu về nhưng anh không đồng ý, anh nói con còn nhỏ nên phải kỹ, trễ 5-10 phút không sao nhưng có gì thì hối hận không kịp. Nghe lời anh tôi cũng ngồi thêm một lát nữa, cùng lúc này anh Trung có điện thoại gọi đến, mở ra xem thì vẻ mặt anh ấy có chút không vui, thấy vậy tôi liền hỏi.

- Ai gọi sao anh không nghe máy?

- Số điện thoại nhà, chắc mẹ gọi kiểm anh không được nên dùng đến điện thoại bàn không có gì đâu.

Tôi biết anh Trung sợ tôi nghe được những lời không hay của mẹ anh ấy rồi lại buồn nên trước mặt tôi anh không muốn bắt máy. Hiểu tính anh nhưng tôi càng không muốn mình trở nên khó ưa trong mắt người nhà anh thêm nữa, tôi liền nói.

- Anh nghe điện thoại đi biết đâu bác gái gọi anh có việc gì thì sao.

Nói mãi anh Trung mới chịu bắt máy.

- Alo, con nghe đây mẹ

Bên kia đầu dây giọng chị Lan hót hải.

- Alo, cậu Trung, tôi chị Lan..cậu ơi..bà chủ...bà chủ....

Nghe được sự đứt quãng trong câu nói của chị Lan thì Thành Trung đoán hình như mẹ mình đã bị gì, lo lắng Thành Trung gặng hỏi lại.

- Chị Lan, mẹ tôi bị gì chị nói nhanh đi

- Bà chủ bị té cầu thang bất tỉnh rồi cậu ơi.

Nghe xong Thành Trung đứng người, thốt lên.

- Mẹ tôi làm sao mà té? Bây giờ chị bình tĩnh lại gọi cấp cứu đưa mẹ tôi vào bệnh viện trước,

tôi sẽ lập tức đến ngay.

- Dạ, dạ tôi gọi liền, vậy thôi nghe cậu.

Qua điện thoại không biết mẹ anh ấy đã bị gì nhưng sao nhìn vẻ mặt anh lộ rõ vẻ lo lắng, tôi liền hỏi.

- Nhà đã xảy ra chuyện gì vậy anh? Bác gái bị làm sao hả anh?

Anh Trung giọng buồn bã nói.

- Mẹ anh bị té cầu thang bất tỉnh, không biết có sao không nữa. Bây giờ anh đưa em về rồi chạy vào bệnh viện xem sao.

Trong lúc mẹ anh đang xảy ra chuyện mà anh vẫn còn nghĩ cho tôi nhưng làm sao tôi có thể bình thản để anh đưa mình về trong khi lòng anh thì đang lo lắng không yên.

- Nếu anh không ngại thì để em đi cùng anh vào bệnh viện được không? Dù sao thì em cũng không an tâm khi về nhà.

- Anh chỉ sợ mẹ anh lại làm khó em, nếu em đã muốn vậy thì anh chở em đi nhưng còn bé An?

- Em sẽ gửi con bé sang nhờ dì Mai trông giúp, để em gọi cho dì.

- Vậy cũng được.

Rời khỏi phòng khám anh Trung đưa tôi sang nhà dì Mai gửi bé An sau đó tôi cùng anh đến thẳng bệnh viện. Vừa bước xuống xe anh Trung hối hả chạy vào bên trong có lẽ anh đang rất lo lắng cho mẹ mình.

- Ba, mẹ có bị làm sao không?

- Cậu chủ đến rồi

Nghe cách xưng hô của anh Trung thì người đàn ông trước mặt chắc là ba của anh ấy còn người phụ nữ kia có lẽ là chị giúp việc. Tôi tiến đến gạt đầu.

- Dạ bà chủ đang được cấp cứu bên trong

- Rốt cuộc ở nhà đã xảy ra chuyện gì sao mẹ tôi lại bị té?

Chị Lan sợ hãi ấp úng kể lại.

- Dạ...chuyện là tôi đang lau nhà thì bà chủ từ trong phòng đi ra than mình buồn rồi nói chuyện với tôi được vài ba câu sau đó thì dưới nhà có điện thoại bà kêu tôi chạy xuống nghe, trước khi đi tôi có dặn bà là nền nhà đang trơn vậy mà không hiểu sao khi tôi vừa định đi lên làm tiếp thì nghe thấy tiếng la của bà chủ, tôi chạy lại thì bà đã nằm bất tỉnh còn chuyện sau đó thì cậu cũng biết rồi đó, không phải tại tôi đâu ông chủ với cậu Trung ơi...

Nghe sơ qua Thành Trung đã hiểu phần nào câu chuyện, anh nói.

- Tôi hiểu rồi, tôi cũng đâu có trách chị nhưng sau này giờ vẫn chưa thấy bác sĩ ra.

Ông Thành lên tiếng.

- Con bình tĩnh, ngồi chờ thêm một lúc nữa xem sao.

Tôi cùng anh Trung ngồi vào ghế chờ, vẻ mặt của anh lúc này đang rất nóng lòng, nhìn cách anh ấy lo lắng cho mẹ làm tôi cảm thấy mình như một tội đồ gây nên tất cả mọi chuyện hy vọng rằng bác gái không sao.

Chờ đợi này giờ cuối cùng ca phẫu thuật cũng kết thúc bác sĩ bước ra, anh Trung cùng người nhà chạy lại.

- Bác sĩ mẹ tôi có làm sao không?
- Tình hình vợ tôi như thế nào rồi bác?
- Rồi bà chủ tôi có bị gì không bác sĩ?

Tất cả câu hỏi đặt ra đều đang lo lắng cho bác gái, tôi cũng rất mong bác ấy không bị sao cả nhưng tôi không tiến lại mà vẫn ngồi đằng ghế chờ.

- Qua kiểm tra cho bệnh nhân chỉ bị gãy chân do va đập quá mạnh còn lại thì chỉ tổn thương nhẹ ngoài da. Chúng tôi đã tiến hành bó bột và bệnh nhân sẽ được chuyển xuống phòng hồi sức, một lúc người nhà có thể vào thăm.

Thành Trung thở phào nhẹ nhõm nhưng đầu đó trên gương mặt anh vẫn còn sự lo lắng anh ngập ngừng.

- Dạ cảm ơn bác sĩ, nhưng còn việc mẹ tôi bất tỉnh thì sao? Liệu vùng đầu có bị ảnh hưởng gì không bác?
- Vấn đề này thì anh hãy yên tâm chúng tôi đã kiểm tra rất kỹ rồi, còn việc bà ấy bất tỉnh là do tâm lý hoảng sợ gây ra mà thôi.

Biết được bác gái không sao tôi cũng cảm thấy nhẹ lòng dù mọi chuyện không phải do mình gây nên nhưng ít nhiều gì tôi cũng không tránh khỏi liên can. Nếu không phải vì yêu tôi thì anh Trung và gia đình sẽ không bất hoà và mẹ anh ấy cũng không vì chuyện này mà tâm trạng không vui dẫn đến có sự như ngày nay. Giờ đây bác ấy đã bình an vô sự ắt hẳn trong lòng anh Trung đang rất vui mừng, anh cũng không còn tự dằn vặt mình nữa còn tôi thì cũng yên tâm để quay trở về chăm sóc cho con. Không muốn làm cho anh phải khó xử trước mặt ba mình tôi âm thầm lặng lẽ ra về.

Nghe qua kết quả tình trạng bệnh tình của mẹ Thành Trung vui mừng nhẹ nhõm, không khí trước cửa phòng cấp cứu bấy giờ cũng bớt đi phần nào sự căng thẳng.

- Đúng rồi cô gái lúc này cùng cậu vào đây có phải là cô gái mà bà chủ thường hay nhắc tới phải không cậu?

Sự tò mò của chị Lan khiến Thành Trung lúc này mới chợt nhớ tới sự có mặt của Ngọc Châu, anh quay qua tìm vừa định giới thiệu với ba mình thì đã không nhìn thấy cô đâu, lúc này chiếc điện thoại đổ chuông báo tin nhắn đến.

“Ting...ting...”

Mở ra xem thì nhìn thấy dòng tin nhắn Ngọc Châu vừa mới gửi đến.

- “ Em xin lỗi bỏ về mà không nói với anh tiếng nào. Vừa này hay tin bác gái đã không sao rồi em cũng yên tâm, anh hãy ở lại chăm sóc cho bác em sang nhà dì Mai đón bé An, khi nào bác tỉnh em sẽ vào thăm bác sao.”

Thành Trung vẻ mặt hơi buồn nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp, anh thấy mình may mắn khi yêu được một người hiểu chuyện, biết nghĩ cho người khác như Ngọc Châu.

- Bây giờ mẹ tôi đã không sao rồi chị về trông nhà đi.

- Dạ vậy tôi về nghe cậu.

Chị Lan vừa rời đi Thành Trung liền gọi lại

- À mà quên, chị giúp tôi nấu món gì đó cho mẹ tắm bổ một lát nữa tôi về lấy.

- Dạ tôi biết rồi, chuyện này cậu không dặn tôi cũng sẽ tự nấu mang vào cho bà chủ tắm bổ,thôi tôi về nghe cậu.

Thành Trung gật đầu mỉm cười, cất điện thoại vào trong anh tiến đến chỗ ba mình cùng ông vào phòng hồi sức.

Một lúc sau bà Phượng mới tỉnh lại, vừa mở mắt ra nhìn thấy chồng và con trai đang đứng trước mặt, bà thiu thào nói.

- Đây là đâu?Mà sao ông với thằng Trung đều có mặt ở đây?Sao người tôi ê ẩm quá vậy

Vui mừng khi nhìn thấy vợ tỉnh dậy, ông Thành liền nói.

- Bà không nhớ gì sao?Bà té cầu thang nằm mê mang bất động làm tôi với thằng Trung lo lắng muốn chết.t.

Bà Phượng lồm cồm ngồi dậy nhưng cái chân đang bó bột khiến bà không thể cử động, bà hốt hoảng kêu lên.

- Cái chân tôi có phải bị tàn phế rồi phải không ông?Sao tôi không động đây gì được hết vậy ?

Sợ vợ hoảng sợ rồi thêm lo lắng ông thành liền trấn an

- Bà đừng có lo, bà chỉ bị gãy chân mà thôi, bác sĩ đã bó bột cho bà rồi yên tâm nghỉ ngơi từ từ sẽ hồi phục.

Nghe vậy bà Phượng thở phào nhẹ nhõm,.nhìn sang Thành Trung với vẻ mặt hờn dỗi.

-.Con còn biết quan tâm lo lắng cho bà già này nữa sao? Tưởng đâu con vì con nhỏ đó mà bỏ mặc mẹ luôn rồi chứ, cũng may trời phật còn thương tình phải mẹ mà mà [hế chắc cô ta mừng lắm.

Không muốn mẹ nghĩ xấu cho người yêu Thành Trung liền bên vực.

- Ngọc Châu không phải người như mẹ nghĩ đâu, hay tin mẹ gặp tai nạn cô ấy lo lắng còn hơn con, vừa rồi còn cùng con ngồi chờ bên ngoài phòng cấp cứu cho đến khi bác sĩ ra thông báo mẹ bình an cô ấy mới chịu về nhà.

Khó chịu khi con trai luôn bên vực nói đỡ cho Ngọc Châu trong khi biết mình không hề thích cô ta, bà Phượng đồng đánh nói.

- Phải rồi cô gái đó trong lòng con lúc nào mà chả tốt, chỉ có mẹ đây mới là người xấu được chưa.Mở miệng ra là Ngọc Châu, Ngọc Châu này giờ chưa hề hỏi thăm người đứt ruột để nó ra một câu nào, con với cái...

Biết mẹ vừa mới tỉnh dậy tình hình sức khỏe chưa hồi phục, không muốn làm cho bà thêm tức giận Thành Trung liền dỗ ngọt.

- Thôi được rồi con sẽ không nói nữa,mẹ vừa mới tỉnh lại nên nghỉ ngơi nhiều để chân còn nhanh bình phục

- Con nói đúng, bây giờ bà nên nghỉ ngơi nhiều còn chuyện đó thì để giải quyết sau.

Nghe lời chồng bà Phượng không thèm tính toán với con trai, bà quay mặt sang chỗ khác rồi tiếp tục ngủ thiếp đi. Giờ thì ông Thành đã yên tâm quay trở lại công ty tiếp tục giải quyết công việc riêng Thành Trung ở lại trông nom mẹ mình.

Sau khi rời khỏi bệnh viện tôi quay trở lại nhà dì Mai đón con gái, bây giờ không thuê dì chăm sóc cho Bình An nữa mà gửi con lâu quá tôi cũng thấy ngại dù biết dì không phải người hay tính toán như người ta nhưng mình cũng phải hiểu chuyện và suy nghĩ cho dì. Bước vào nhà tôi nhìn thấy dì Mai đang ngồi đưa bé An ngủ, tôi hỏi :

- Bé An ngủ lâu chưa dì?

Nghe tiếng nói bà Mai quay đầu lại.

- Cậu Trung đâu sao cô về có một mình vậy?

- Dạ anh Trung còn phải ở lại chăm sóc cho mẹ anh ấy, sớm giờ con bé có bị hành sốt gì không dì?

- Lúc sáng có nóng thấy vậy tôi mới đi quây thuốc mà cô đưa cho uống bây giờ cũng bớt rồi chỉ còn hơi ấm trán, nhưng mà mẹ cậu Trung sao rồi cô?

- Dạ cũng may bác ấy chỉ bị gãy chân và xay xát ngoài da. Sáng giờ làm phiền dì con ngại quá, thật tình con cảm ơn dì nhiều.

- Có gì đâu, dì cũng xem bé An như cháu gái của mình vậy, mấy nay không gặp dì cũng nhớ con bé lắm, tính nay mai qua thăm mà chưa chi cô đã đưa cháu sang đây rồi.

Nghe được những lời nói này của dì Mai tôi cảm thấy mình và con gái quả thật may mắn, tuy quen biết chưa lâu nhưng dì đối đãi với mẹ con tôi rất tốt hơn hết còn thương yêu Bình An còn hơn cả đưa cháu ruột. Những điều này khiến tôi rất biết ơn và cảm kích.

- Dạ con cảm ơn dì vậy con ngồi đây chơi với dì một lúc đợi Bình An thức dậy rồi con bế con bé về.

Ngồi một bên nhìn thấy dì Mai đứng đưa chiếc võng làm tôi chợt nhớ đến mẹ mình. Lúc bỏ nhà ra đi cái thai chỉ mới gần 8 tháng vậy mà bây giờ Bình An ra đời đã được 3 tháng nhưng vẫn chưa một lần gặp mặt hay thậm chí được nghe thấy giọng nói của ông bà ngoại. Tôi biết làm như vậy rất bất công với con bé và cả ông bà nhưng biết làm sao hơn khi chính tôi đã mang trong mình tiếng xấu là đưa con bất hiếu thì làm sao dám quay trở về nhà cầu xin sự thật thứ từ ba mẹ. Đã lâu rồi tôi không liên lạc về nhà không biết cuộc sống của ba mẹ mấy tháng nay ra sao, ba thì hay có bệnh đau nhức, mẹ thì cũng không hơn gì căn bệnh tim cứ hoành hành rề rề thỉnh thoảng cũng hay bị nhức mỏi mà dạo này thời tiết cũng thay đổi thất thường không có tội liệu rằng ba mẹ có nhớ ngâm chân với nước thảo mộc mỗi tối trước khi ngủ hay không. Bấy nhiêu đó thôi đã khiến tôi nhiều đêm liên trăn trở mất ngủ, nhớ nhà nhớ ba mẹ có lần tôi rất muốn bất chấp hết tất cả đưa Bình An về cho con gái được gặp mặt ông bà mà tôi cũng thỏa lòng nhớ mong nhưng sau một đêm mọi quyết tâm trong lòng dường như không còn nữa mà thay vào đó là nỗi lo lắng sợ hãi, sợ ba mẹ vẫn chưa tha thứ sợ trở về lại làm khổ ông bà. Cũng chính vì vậy mà cho đến ngày hôm nay tôi vẫn chưa đủ dũng khí để trở về ngay cả anh Trung tôi cũng chưa sẵn sàng thổ lộ.

“Ngoa.. ngoa... ngoa”